

עלון ערוץ מאיר להורים ולילדים
כרשת ויגש השכ"א

שמעתי הרבה שמות של תאומים, אבל הכי מפתיע היה ששמעתי
אמא קוראת לתאומים שלה: אוי ואבוי, מה עשיתם?...
(מתוך פורום הבדיחות באתר)

פרשה מאירה

התגברות וותור

לאחר שיעקב אבינו נפטר, חששו אחי יוסף שמא הוא יפגע
בהם על כל מה שהם עשו לו, ששמו אותו בבור ומכרו אותו
לעבד. אבל יוסף לא חשב כך. יוסף לא נצל את כוחו כדי
להרע להם, אלא להפך - הוא המשיך לדאג להם ולכלכל
אותם. איך היו ליוסף כוחות כאלה גדולים לסלח על דבר
כזה? הרי האחים באמת פגעו בו בצורה קשה!

אז קדם כל, יוסף מסביר בעצמו שהוא מאמין שה' גלגל
את הדברים. יוסף ידע שהקדוש ברוך הוא רצה שהוא ירד
למצרים, ולכן הוא הבין שאין סבה אמיתית להתנכסם באחיו.
אבל חוץ מזה אפשר להבין שיוסף ידע שהוא לא ירויח כלום
אם הוא יפגע בהם. הקשר המשפחתי יתקלקל וכל מצרים
תשמע על המריבה ביניהם. לכן הוא בחר להתגבר ולוותר.

נוכל ללמד מכאן לעצמו - גם אם נפגענו ממישהו, בדרך כלל
אין טעם ותועלת בכך שנחזיר לו. אם נתגבר ונותר המריבה
תפסק ובכך נעשה טוב גם לעצמנו וגם לסביבתנו.

שאלות בפרשה

1. על מי נאמר "ונפשו קשורה בנפשו"?
2. מה ביקש יוסף מאחיו לעשות לאחר שגילה להם שהוא יוסף?
3. מי אמר למי 'אל תרגזו בדרך'?
4. מי אמר בפרשה 'עוד יוסף... ח'?
5. מה אמר הקב"ה ליעקב כשהתחיל לרדת למצרים?
6. מי היו 'בני דן'?
7. מה הציע יוסף לאחיו לומר לפרעה ומדוע?
8. היכן התיישבו בני ישראל?

חידת חדגא: הסבירו: לא כל חושיו של איש החושים אכן חשו

חידת פולקע: אלו בוהנים בפרשה אינם בני שבט לוי?

מילים מבולבלות

זהו את המילים והביטויים - מתוך 'שביעי' של הפרשה

1 סע סמר	2 מלח	3 כסת מפה
4 כד מאמת	5 עזר	6 אך פספס
7 שינתה	8 אלקנה	9 מה כינה
10 עת מוזר	11 אתה עמו	12 קרבה

תמונות בפרשה

מצאו למה רומזות התמונות!

1	2	3
4	5	6
7	8	9

- אני יודע כל כך טוב לישון עד שאני עושה את בעיניים עצומות...
 - דני: כל שאלה שתיתן לי אני אענה אותה במהירות! משה: כמה זה 10 ועוד 10?
 דני: 69!! משה: תשובה לא נכונה! דני: עזוב את התוצאה, איך המהירות?

(מתוך פורום הבדיחות באתר)

מתנה למושל סיפור לשבת

שמחה פשיטיק

ומחיצת. 'בוא', אמרה לו. 'תתלבש יפה ונלך'. פיטר לא הבין: 'למה להתלבש? ולכן בדיק אנחנו הולכים? את יודעת שזו השעה הקבועה שלי שבה אני יושב כאן'. קתרין המשיכה לחיך: 'כן, אני יודעת, ואף על פי כן הזמנתי אותך לצאת. אנחנו הולכים למושל הכפר ירום הודו'. כשראתה שפיטר שואל יותר מדי שאלות, אמרה בקול נחרץ: 'אל תשאל שאלות! תתלבש כפי שמתאים לפגישה עם המושל ובוא, שלא יהיה מאחר'.

פיטר לבש את הבגדים היפים ביותר שלו, שלא היו מרשימים במיוחד, ויצא בעקבות אשתו אל ארמון המושל. הוא הבחין שקתרין מחזיקה בידיה חבילה עטופה יפה, ונסה לשאל אותה על כך. 'כשנגיע למושל - תדע הכל', ענתה לו. כעבר צעידה קצרה הם הגיעו לארמון המושל. השומר בפניסה, שהפיר את בני הזוג, שאל אותם לשם מה באו, וקתרין השיבה: 'באנו להביא את המתנה למושל'. השומר שמע כך ומיד פתח בפניהם את השערים. 'על איזו מתנה את מדברת?' תמה פיטר כשפסעו במסדרון והתקרב לחדר המושל. קתרין הניחה ידה על פיה וסמנה לו לשתק. 'עוד מעט תדע', לחשה.

מושל הכפר קדם אותם במאור פנים. 'ברוכים הבאים בצל קורת! אני שומע שבאתם כדי להעניק לי את המתנה ליום הולדתי. יפה מאד מצדכם! הבה נראה במה מדבר'. קתרין הושיטה לו את החבילה העטופה והמושל החל מסיר את העטיפות. לבסוף נגלה לעיניו קנקן זכוכית פשוט ובו מעט מים... 'מה זה אמור להביע?' שאל המושל ושמץ של כעס התגבב לקולו. 'עם כל הכבוד, עדיף לא להביא כלום מאשר מתנה פשוטה כזאת'.

קתרין הזדקפה ואמרה: 'אדוננו המושל! המים שבקנקן אינם מים פשוטים כלל וכלל. אלו הם הדמעות של פיטר בעלי, שיושב כבר שבועות ארוכים מדי ערב ובוכה על כך שהוא אינו יכול להגיש לך את המתנה שבקשת. אספתי את הדמעות שלו יום אחר יום, והרי הם מנחים לפניה'!

המושל שמע והתרגש עד עמקי נשמתו. הוא הניח את הקנקן על מדף מיחד שנועד למתנות. 'זו המתנה היפה ביותר שקבלתי!' קרא, ודמעה קטנה נשרה מעינו ונחתה אל תוך קנקן הדמעות...

בכפר העיר העמיד משרתו של מושל הכפר בימה קטנה ונעמד עליה. 'הקשיבו! הקשיבו!' פתח והכריז בקול גדול. כל תושבי העירה התקבצו סביבו במעגל רחב והאזינו לדבריו. 'על פי הוראת המושל ירום הודו, לקראת יום ההלדת שלו שיחול בעוד חדש מהיום, על כל אחד מהתושבים להביא מתנה נאה לארמונו!'

לכל בני הכפר היתה תוצרת שאותה הם יצרו, מי בגדולי קרקע, מי בבעלי חיים כמו סוסים ופרות, מי ביצור של רהיטים וכלים שונים, ומי במסחר בבגדים. כל אחד מהם התחיל לתכנן איזו מתנה יגיש למושל האהוב לקראת יום הולדתו.

בבית קטן בכפר גר לו פיטר, שהיה עני ואביון וחסר כל. לא היתה לו תוצרת להביא למושל. את לחמו היה משיג בעמל רב, אחרי עבודה מאמצת כמנקה בבתייהם של אחרים. וכיון שאשה וחמשה ילדים היו לו, נגמר הכסף שהרויח מיד כאשר קבל אותו. וכך לא נותר לו מאומה להביא למושל. אפילו הפקידים הממנים על התקנה החדשה, פטרו אותו מלתת מתנה, אחרי שהבינו כי אין לו בביתו דבר וחצי דבר.

אבל פיטר אהב את המושל. כלם אהבו אותו. הוא גם רצה להביא לו מתנה, וכאשר הבין שאין לו האפשרות - הדבר צער אותו מאד. רבות הוא חשב כיצד יוכל לשמח את המושל האהוב ולהגיש לו את מתנתו. בימים ובלילות חשב מה יביא למושל, ודמעות של צער היו עולות בעיניו כשהגיע למסקנה שפשוט אין לו מה לתת לו.

ערב-ערב היה יוצא למרפסת הקטנה שבביתו, מביט בארמון המושל הגבוה שנצב באמצע הכפר ובוכה בעצב. אשתו שראתה את מצבו נסתה להרגיע אותו: 'המושל ותר לך על המתנה, אז למה לך לבכות?' אבל פיטר לא הפסיק לבכות. להפך. מעין דמעותיו נבע עוד ועוד. 'דוקא לכן אני בוכה...' הסביר. 'דוקא משום שאני רוצה להביא לו משהו משלי, ואין לי את היכלת'. אשתו, קתרין, הביטה בו והשתתפה בצערו.

ואז עלה רעיון במחיה. היא לא שתפה בו את פיטר אלא החלה לפעל בשקט. כעבר כמה שבועות של עבודה מאמצת, בשעה שיצא פיטר אל המרפסת ותכנן לשבת ולבכות כהרגלו, הוא מצא שם את קתרין עומדת לבושה